

Hür Gençlerin Seküler Dünya ile İmtihanı

Nureddin Yıldız'ın 28.12.2015 tarihli Bursa-Uludağ Üniversitesi sohbetidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Sözlerime başlamadan, sizden bir ricada bulunmak istiyorum. Ben bir dua yapayım, bu salondaki mümin kardeşlerim olarak siz âmin deyin.

Bütün yüreğim ve hissiyatımın en derin, en hassas sesiyle Rabbimden diliyorum ki, bu salonda bulunan mümin kardeşlerim, mümin kardeşlerimin bugünkü ve yarınki eşleri, çocukları, anneleri-babaları ve ben, benim çocuklarım, eşim, annem-babam; hepimizi Rabbim cennetinde, ashabın gençleriyle buluştursun.

Biz bugün, bir üniversitenin salonunda Allah'ı ve Peygamberi'ni konuşabileceğimizin hayal edilemeyeceği bir nesildik. Bizi doğuran babalarımız bile bu sahneyi hayal edemezlerdi. Ama Allah takdir etti, yazdı ve bizi doğuran annelerimizin, yetiştiren hocalarımızın hayal edemeyeceği şey gerçekleşti.

50 sene önce beni rahlenin önüne oturtan babamın hayal edemeyeceğini bugün gösteren Allah, ben bu dünyadan gitmeden bile, Allah'ın dininin son söz olduğu günü göstermeye kadir bir Allah'tır. O gerçekleştiği gün de biz, bu salondaki toplantımızı bütün sevdiklerimiz ve mümin kardeşlerimizle beraber Ebu Bekir'lerin, Ömer'lerin, Enes ibni Malik'lerin, Halid bin Velid'lerin, Âişe'lerin ve Nesibe'lerin bulunduğu cennette Allah'ın izniyle gerçekleştireceğiz. Buna âmin diyorum.

Kardeşlerim,

Rabbimiz, Âdem babamızı dünyaya gönderdiğinde kalabalık bir nüfusu yoktu. Açık seçik rakamlarla diyebiliriz ki, dünyada kıta başına bir kişi düşüyordu. Her kıtaya bir kişi kral olsa ikincisi olmayacak kadar nüfusları azdı. Şimdi ise kıta başına neredeyse iki milyar düşüyoruz. O günkü kıta sayısı değişmedi, insan sayısı değişti. Ama değişmeyen bazı gerçekler var.

Dünyada kıta başına bir kişinin düştüğü zamanla şimdiki ve bundan sonraki bütün zamanlar için değişmez, büyük bir gerçek: Allah aynı Allah, insan aynı insan, cennet aynı, cehennem aynı. Organlarıyla, fizikî yapısıyla insan da aynı. O zaman ütüsüz pantolon ya da etek giyiyordu, şimdi pantolonu-eteği ütülendi. Bacakları-kolları-kalbi-beyni aynı insan olarak devam ediyoruz. **Allah'ın dünyaya, babamız Âdem'i, annemiz Havva'yı ve onlardan doğan çocuklarını gönderdiği gün insandan ne istiyordu ise bugün de istediği odur: Cennete geri gel.**

Ama hak ederek gel. Suçlu çıktın, hak edip geri gel. Sen ve çocuklarına Allah'ın mesajı budur. Biz çocukları olarak ondan yirmi bin sene sonra gelmiş olsak bile, Allah'ın bizden istediği şeyle babamız Âdem'den istediği şey aynıdır ve Allah, kesinlikle -eşitlikle değil- adaletle hükmeden olduğu için, cennete ilk koyacağı Âdem ve çocuğuyla ilgili kuralı neyse son çocuğuna da onu muhakkak uygulayacaktır.

Her ne kadar bir kilo pamukla bir kilo demirin görüntüsü farklı olduğu gibi; o günkü insanla bugünkü yahut beş yüz sene sonraki insanın şartları farklıymış gibi görünse de Allah, aynı cennete farklı imtihanlarla kullarını almaz. Allah, insanoğluna bir kelimelik de olsa itiraz hakkı bırakmaz kıyamet günü için. Haklı olabileceği bir özürlü duruma düşürmez insanı.

Dolayısıyla bugün biz, Şu kâinatta Rabbimize imanımız ve itimadımızdan dolayı diyoruz ki: Âdem ve çocukları, Nuh ve çocukları, Musa ve ümmeti, Muhammed aleyhisselam ve ashabı, Sultan Fatih ve leventleri, Türkiye Cumhuriyeti Müslümanları ve Mısır, Kafkasya Müslümanları, Amerika'dakiler, İngiltere'dekiler, Çin'dekiler, Tayland'dakiler... Hepimiz Allah'ın kullarıyız. Aynı cennete veya cehenneme gitmek için imtihan olmak üzere bu dünyada varız.

İnternet çağının çocuğu olan bir Müslüman veya İslam nimetine erememiş bedbaht birisi, bundan üç bin sene önce insanoğunun, bir dağda yaktığı ateŐi öbür dağdakilere göstererek iletişim kurduğu çağın insanıyla aynı cennete girecekse -ki cennet bir tane- aynı cehennemle tehdit ediliyorsa -ki cehennem bir tane- öyleyse dağdan dağa ateŐle iletişim kuran insanlarla internet kanalıyla iletişim kuran insanların Allah'ın karŐısındaki sınavı âdildir.

Her ne kadar biz, o zamanki insanları ah vah ile, ne kötü yaşıyorlarmış deyip zor Őartların insanları olarak anıyorsak da aslında bizdeki artılarla eksiler, onlardaki organik devam eden hayat artılarıyla, zor Őartların oluşturduğu eksiler arasında bir denge kurar. Bunu Allah gibi âdil bir makam sahibi yapmıştır.

Her ne kadar biz, bu çağın olağanüstü nimetlerini yaşadığımızı zannediyorsak da aslında, on kilometre bile koŐamayacak kadar pasifleŐmiş insanlar olduğumuzu düşünemiyoruz. İnsanlar atlarla yarışırđı, biz at arabasında gidemez hâle geldik.

Âdem'in günlerinde Allah, kullarından çok Şey istemedi. Çünkü onlara çok Şey vermemiŐti. Sağlık, huzur, kişi baŐı bir kıta düşecek dünya verdi onlara. Her Őeyin organik olduğu, suların kirlenmediği, oksijenin bol olduğu, balıkların karaya vurup tavaya düŐtüđu bir mevsim verdi. Karşılığında da iki Şey istedi: Bana iman edin ve insanlığınızdan taviz vermeyin.

Onlar, dünyada altı kiŐiyken cinayet işleyerek, Allah'ın asla razı olmayacağı en ağır suçu işlediler. Hâlbuki bölüşecek tarlaları, miras, Őirket hisseleri gibi düşünecek konuları yoktu. Sadece 6 kiŐiydiler dünyada; içlerindeki imtihan maksadıyla konmuş bulunan hasetten sıyrılmalarını istedi Allah. Habil ve Kabil diye adlandırdığımız iki delikanlının esasen, bir kız aşkından birbirlerine düŐtükleri, sözü çok da ispat edilebilir bir Şey değil. Bir kız sevdasından önce haset vardı içlerinde. Allah Kabil'i, hasedini gizlemesi ya da aktif hâle getirmemesiyle imtihan etti. Öbürünü de baŐka bir çeŐitle imtihan etti.

Bugün milyonlarca gencin neden internet bataklığında kaybolup gittiğini, uyuşturucu müptelalarının neden helak olduğunu anlamakta zorlanıyoruz da; Habil'le Kabil'in arasında ne vardı ki cinayete teŐebbüs etti Kabil, bunu nasıl anlayacağız. Hepimizi Allah, içimizdeki hissiyatla ve duygusallıkla imtihan ediyor. O gün için onların, "arabasını çaldı, parasını vermedi..." gibi bir kavgaları yoktu ama insanın insana hasedi, Kabil'in içinde vardı. O günkü o imtihan, bugünkü füzelerle insanlığın birbirini yok etmeye çalıştığı imtihanın aslıdır.

Bunun için diyoruz ki; **adam başına bir kıtanın düŐtüđu dünyada da geçinemedi insanoğlu, ada başına iki milyar insanın düŐtüđu dünyada da geçinmiyor. Mesele dünyanın büyüklüğu-küçüklüğu değil; insanın içindeki, Allah'ın koymuş bulunduğu imtihan gerekçeli duyguların ve hissiyatın, iman ölçüleriyle kontrol altına alınıp alınamamasıdır.**

Güzel genç kardeşlerim,

Ta o zamanlardan bugüne gelen bir örnekleme yaparak diyoruz ki, bugün, Siyonizm'in sizi helak etmesinden sakın korkmayın. Siyonizm olsa olsa sizi Rabbinize Şehit olarak gönderebilir. Hamza ile

buluşursunuz. Ahmed Yasin'le buluşursunuz. Rabbinizin önünde bin kere ölüp bin kere şehit olarak dirilmeyi arzu edeceğiniz kadar mutlu olursunuz. Siyonizm'in size yapacağı bir şey yoktur.

Ama şeytan, içinizdeki şehvetleri körükleyerek sizi kardeş katili de yapar, her türlü bataklığa da düşürür. Dünkü imtihanın aslı da buydu Habil-Kabil yıllarında, bugünkü imtihanın da aslı budur. Allah bizi, duygularımızı yönetip yönetemeyeceğimizle imtihan ediyor. İmtihan eşittir diye bunun için diyoruz.

Çünkü bundan yirmi bin sene önceydi belki, Âdem'in çocuklarının duygusallıklarını kontrol edip edemeyeceğini görmek istedi Allah. Önlerine ne çıkardı; yaşadıkları yerdeki bir koç. Şimdi ise avuç içi kadar bir cihazla Allah, dünyayı önümüze getirtiyor ve şehvetlerimizi kontrol edip edemeyeceğimizi görmek istiyor. Fakirlik veya hastalık, korkmamız gereken belalarımız değildir. İnsanlık fakiri olmak, ruhlarımızı hasta etmek korkmamız gereken şeydir.

Bugün ümmet-i Muhammed'in başına gelmiş musibetler, gençleri bekleyen tehlikeler, teknolojiye geri kalmış ülkelerin vatandaşları olmamız değildir. Parayı kolay bulabilme, sosyal teminatlı vatandaşlar olabilme imkânımızın varlığı-yokluğu değildir. Bizim asıl sorunumuz, bizi göklere taşımak isteyen Peygamber'imizin ümmeti olduğumuz hâlde, gençliğimizi 17 yaşındayken kâinatı hizaya getirecek ordular idare edecek kıvamda tutmamız mümkün bir ümmet olduğumuz hâlde, ucuza ve seviyesize kendimizi kurban edecek anlayış taşımamızdır.

Sevgili gençler,

Allah'ın izni, Peygamber'inin adı ve sancağıyla yürüdüğü sürece bu ümmet ve şehvetlerini İslam terbiyesiyle terbiye etmeyi becerebildiği sürece silah, para, tehdit, afet... iman dolu bu gençliği biiznillah yok edemez, edemeyecektir, edememiştir!

Biz 50 sene önce, bu salonu böyle dolduracağımızı mümin anne-babalar olarak bile hayal edemezdik. İşte doldurduk. Biiznillah, salonlar bize yetmeyecek. Çünkü biz kâinatın Rabbine iman ederek yola çıktık. Dünya ile bile yetinmeye talip değiliz. Peygamber'im sallallahu aleyhi ve sellem miraç görmüş, dönünce de ümmetine hayat standardı olarak miracı vaat etmiş Peygamber'dir.

Onun ümmeti olarak biz sefil, şu sisteme, bu bataklığa, yorgunluğa takılabilecek bir ümmet değiliz. Bir kere benim ümmetim, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem peşine takılmıştır. Ne seküler anlayış ne de despot ve zalimler, ümmetimi sindiremez. Ümmetimin başındaki Resûlullah aleyhisselam, Allah'tan sancağını miraçta almıştır. Hamd ve iftihar ediyoruz.

Başımıza gelen musibetleri de anlamsız bulmuyorum şüphesiz. Belki içimizden bazı kardeşlerim, şurada helak edilenler, burada yok edilmeye çalışılan mümin kardeşlerimiz, topraklarımız ve mahvolmuş Orta Doğu hakkında ne diyeceksin diye sorarsa derim ki: Bundan şaşılacak ne var be güzel kardeşim! Âdem aleyhisselamdan beri insanoğlunun biriktirdiği bütün kötülükler ve sıkıntılar, şeytanın dosyaladığı bütün izdihamlı konular bu ümmet çözsün diye önümüze kondu.

Biz üç yüz sene önce keşfedilen bir kıtada kurulmuş, emperyalist bir devlet değiliz. Âdem aleyhisselamdan beri insanoğlunun ahlak, iman ve insanlık mücadelesini yapan peygamberlerin biriktirdiği sorunların toplamını çözmek için gelmiş, yetim bir çocuk olan Muhammed aleyhisselamın davasına sahip çıktık! Elbette üç yüz sene önce kurulmuş bir devletle otuz bin senelik çileye talip bir ümmet, refah düzeyinde aynı olmayacaktır. Tıpkı yeni evli bir karı-kocanın geçinme rahatlığıyla çocukları

ve torunlarıyla geçinmeye çalışan asgarî ücretli bir insanın evindeki geçim sıkıntısı farkı gibidir ümmetimizin derdi.

Çünkü biz yetimleri, devletin yetimhanelerine değil ümmetimizin bağına koyan bir iman sahibiyiz. Yetimlerle, güçsüzlerle, zayıflar, ihmal edilmişler, sürgün edilmişlerle, zenginlerle, aristokratlarla ve zahitlerle aynı toplumda olup aynı camide namaz kılan ümmet-i Muhammed'iz biz. Bizim farkımız var farkımız! Çile ümmetiyiz. Keyif için geldiğimiz bir dünyada değiliz. Çilemize razıyız. Allah bizi, insanlık için çıkarılmış en hayırlı ümmet olarak takdim ettikten sonra Kur'an'ında, hiç şüphem olmasın, ben rahatım. Bana Rabbim bir çile verdiyse ve bunu da ibadet diye kaydettiyse benim için, asla itirazım yoktur. **1400 senedir bu ümmetin üzerine saldırıldığı kadar kazmayla Everest tepesine saldırılsaydı Allah bilir ya, Everest tepesinin yerinde vadi bile kalmazdı.** Ümmetimiz bunca çileyi bağına bastıktan sonra bir de bu kadar çiçek gibi açmış mümin genci bulur da internet üzerinden, medya üzerinden yok edilebilir mi!

Belki bir gün -maazallah- Kâbe'mizi bile engelleyebilir, yıkabilirler. Bizim ona ulaşmamızı, tavaf etmemizi engelledikleri de olabilir. Gönüllerimizin Allah'ın rızası etrafında dönmesini engelleyebilirler mi!

Genç kardeşlerim,

Eğer Nuh aleyhisselam şu salondaki, Allah emretti diye tesettüre bürünen genç kızlar kadar ümmet bulsaydı, bu dünyada tufan olmazdı. 950 senede 82 kişi bulabildi, belki yirmisi kadındı onların. Kendi karısını da bulamadı çünkü.

Eğer Musa aleyhisselam; Resûlullah, sünnet ve hadis denince kalbi ve nabzı son noktaya kadar fırlayan, hadis kelimesiyle hayatı canlandıran şu gençleri bulsaydı, İsrailoğulları çöllerde kırk yıl maymunlar gibi yaşar mıydı! Musa aleyhisselam on gün başlarında durmadı da Samirî, buzağıya tapınır hâle getirdi onları. On dört asırdır Resûlullah içimizde yoktur; Bursa'da geçen sene ben İbni Mace ezberleme törenine katıldım! On dört asır sonra Resûlullah'ın hadisleri, bu modern şehirlerde bile ezberleniyorsa, işte Musa aleyhisselamın denizi yol yapan mucizesine şahit oldukları hâlde İsrailoğulları'nın göstermedikleri vefayı, ümmetinin Peygamber'ine gösteren bu gençler, internet üzerinden, medyadan sarsılsa bile bu ümmetin çökmeyeceğinin belgesidir, Allah'ın izniyle.

Eğer İsa aleyhisselam, bir Yahudi casusu olduğu daha sonra ortaya çıkan on bir kişiyi değil de şu salonu dolduran gençleri bulsaydı, insanoğlu bu hâle gelir mi, İncil kaldırılır mıydı!

Biz ümmet-i Muhammed'iz ya, ey büyük Allah'ım, ey Kerîm olan Allah'ım... Ezanın bile yasak olduğu bu topraklarda ümmetin azametini bize gösterdin ya... Daha büyüklerini, kâinatın senin önünde secde ettiğini de göstereceğine vallahi iman ediyorum. Tek bir temennim vardır ki, yarın kadar yakın bir günde bunu görmeyi Rabbim nasip etsin.

Genç kardeşlerim,

Ümmet-i Muhammed'siniz. Size filan tarikata, camiye, vakfa devam ederseniz hiçbir çileniz olmaz, huzur içindediniz, sonra melekler topluca sizi alır, cennete götürür, oradan da isterseniz ziyaret için geri getirirler... diye vaat ediliyorsa inanmayın. Sahte davettir, Deccal davetidir bu. Çünkü Deccal da cennet gösterecek ama gösterdiğinin arkasında cehennem olacak. Bu ümmet, keyif ve huzur içinde, müreffeh bir düzeyde, dünya standartlarının üst düzeyinde yaşayarak cennete girecek olsaydı, insanoğlunun içinde bir kişi bunu hak ediyordu. Hem de ne ediyordu... "Dağlar senin önünde erisin mi ya Muhammed?" sorusuna ne dedi?

Gençler, biz üçü alıp bini, on bini vermeyiz. Faniyi alıp ebedîyi veremeyiz. Allah, ebedî cennetinin karşılığında üç günlük çile çekmemizi istiyor. Üstelik bugün size nasip olmuş, kaderiniz olarak yazılmış çile; jandarma dipçığı değil, evinde elif cüzü bulununca hapsedilme, okula girerken cebinde takke-başörtüsü bulundu diye zindana atılma, namaz kıldın diye işten atılma tehdidi değil, elhamdulillah. Ama ilk kurala dönünüz; adalet gereği, aslında zindana atılmak kadar, elif cüzüyle yakalanınca dayak yemek kadar ağır ve çekilmez olan medyatik bombardıman, şehvet saldırısı altında kalmak, elektrik şokundan daha ağır olan cinsel taciz altında kalmak, köpeklerin salındığı ama taşların bağlandığı bir dünyada yaşamak... Sizin dipçığınız bu.

Bunu 20, 30, 50 sene çile gibi çekeceksiniz sonra da Allah sizi, altından ırmaklar akan cennetine davet edecek. Ebedî olarak! İşte o gün, inşallah yine böyle toplanacağız. Çocuklarımız, ana-babalarımız, hocalarımız, şehitlerimiz, Hamza'larımız, Nesibe'lerimiz, Sümeyye'lerimiz, Âişe'lerimiz, Fatıma'larımız ve Resûlullah'ımız... Toplanacağız inşallah.

Cinselliğin bugün ezip geçtiği ama Allah'tan korktuğu için namusundan ve iffetinden taviz vermeyen gençler, diplomayı ilahlaştırmadan cebine koyduğu bir kâğıt olarak kullanabilen yürekli delikanlılar, bütün dünyanın gittiği yöne rağmen Resûlullah'ın hicret güzergâhından yana gidenler, annesini ve babasını karşısına almak zorunda olduğu hâlde Allah'tan ve Peygamber'inin sünnetinden taviz vermeye yanaşmayanlar, kırk sene işsiz kalırım ama faizci bir müessesede çalışıp rızık temin etmem diyenler, Allah ve Peygamber'i, ashab-ı kiramı, ümmetin büyüklerini tartışmam-tartıştırmam, herhangi bir filozofu konuşur gibi Ebu Hanife'yi konuşmam, Kur'an bilirim, Resûlullah bilirim, Buharî-Müslim bilirim, cihat ve sonunda şehadet bilirim diyen mümin gençler, delikanlılar!

Siz cennete girmeden, cennetten önce Allah'ın, Peygamberi'nin diliyle vaat ettiği Arş'ın gölgesinde gölgelenecek mücahitlersiniz Allah'ın izniyle. Çünkü Uhud'da, Bedir'de, Hendek'te, Tebük'te "göreğim Müslümanlığınızı" demişti Allah, onlar da mızrakları ve kılıçlarıyla "gör bizi ya Rabbi" demişlerdi. Hatta onlardan bir tanesi, küçük çocuk olduğu için Peygamber aleyhisselam onu Bedir'e katmamıştı, o da ağlayarak evine gelmiş de annesine demişti ki: Eğer Allah, Peygamberi'ne bir kere daha cihat emrederse, ben o zaman Allah'a göstereceğim neler yapacağımı!

Allah, Uhud'u gösterince Peygamberi'ne, Allah'la sözleştiği gibi Uhud'a gitti ve gör beni ya Rabbi dedi. Sonra onlarca kılıç yarasıyla kabrine koymuştu onu Resûlullah aleyhisselam. O gün onu istiyordu Allah. Tıpkı Nuh aleyhisselamın oğlundan da gemiye binecek iman istediği gibi. "Git cihat et, put devir" demedi, sadece "Nuh'u gönderen Allah haktır, ben de iman ediyorum" de, gemiye bin denmişti. Bunu kabul etmek onun o gün Bedir'i, Uhud'u, Hendek'i, Tebük'ü, Mekke'siydi; Nuh aleyhisselamın oğlu bunu becerememişti.

Kardeşlerim,

Her biriniz bugün, internetin önünde Bedir savaşındasınız. Ya münafıklar gibi Uhud meydanından kaçıp Allah'ı ve Peygamberi'ni desteksiz bırakan, dininden ve iffetinden, insanlığından ve erkekliğinden taviz verenlerden olacaksınız ya da ben sana söz vermiştim Allah'ım, harama bulaşmadan bu gençliğimi sana getireceğim, diyeceksiniz; tıpkı Musab bin Umeyr'in, Rabbine kefensiz ve ayakkabısız gittiği gibi. Allah'ın izniyle medyanın kirletmediği, diplomaların satın alamadığı, rızık korkusunun Allah'tan koparamadığı mümin mücahitler olarak Rabbinizi Arş'ın gölgesinde bulacaksınız.

Allah'a ve adaletine güveniyorum ve iman ediyorum ki dün Allah, gemi olarak Nuh'unkini göstermiş, ona binen kurtulacak demişti; Uhud'da da ashab-ı kirama, ya Resûlullah'ın yanında ya da yok olursunuz demişti. Daha sonra Endülüs'te, Konstantiniye'de, dünyanın her yerinde "Açılın! İnsanoğlu alnını toprağa Allah için koysun, siz sebep olun!" demişti.

Şimdi insanlığın o günleri geçti. Allah şimdi, Müslümanlar'ın kızları-delikanlılarını, evlerinde babalarının teheccüt namazı kıldığı odalarda internet üzerinden şeytanın insanoğlu için açtığı, gayya kuyusundan daha çirkin kuyulara batıp batmayacakları üzerinden görmek istiyor. Ya Uhud'dan kaçıp giden korkak münafıklar gibi rahmetten ve cennetten kopup doğruca bataklıkta helak olacak ya da Allah'ım, dedemin-babamın sabah namazı kıldığı bu yerde, helal süt emmiş bir mümin olarak bu bataklıklara girmem, dersin; o gün ümmet-i Muhammed'in hâlâ yaşayan ve her evde bir örneği bulunan Âsiye'si olursun.

Ben ve benim gibi ümmetini dert edinenler de bir gün çıkarız Kâbe'nin sırtına, deriz ki ey Rabbim, sen İsrailoğulları'ndan bir Âsiye kabul ettin. **Gör Allah'ım benim ümmetimin kızlarını, internet onları bozamadı, fakülteler helak edemedi, diplomaya, işe, dünya aldatmalarının hiçbirine kurban etmediler iffetlerini. Allah ve Resûlullah bize yeter, dediler.**

İsrailoğulları'ndan gelen bir delikanlı, beş bin kişinin ateşler doldurulmuş çukurlarda yakıldığı sahenin o delikanlısı, Allah Teâlâ'nın Buruc suresinde anlattığı o genç, göğsünü gerip "Allah de ve beni öldür" deme yürekliliği gösterip şehit düşen ve binlerce insanın imanına sebep olan o kimse... İşte benim üniversitelerdeki gençlerim, ümmet-i Muhammed'in evladı, Resûlullah'ın çocukları, Enes ibni Malik'in yeğenleri, İmam Malik'in talebeleri, Ahmed bin Hanbel'in hayranları bu delikanlılar var ya; ümmetin delikanlılarından her biri Allah'ın izniyle koca şehirleri Allah'a secde ettirecek kıvamda cihat edecektir. Biz bu ümmetiz. Bizde Âsiye her evdedir, Yasir ve Sümeyye her evden çıkar. Bu kalitemiz, bizi o büyük Peygamber'in eteklerine yapıştıran Allah'ın rahmetinden geliyor.

Genç kardeşlerim,

Sekülerizm, bütün insanlığı bir kanser gibi kuşatmış olabilir. Siz insanlık değilsiniz. İnsanlık için çıkarılmış en hayırlı ümmetin delikanlılarısınız. Siz on yıl adaletiyle insanlığa hükmetmiş Ömer bin Hattab'a vaat edilen Arş'ın gölgesinde gölgelendirilme vaadini bir kere bile olsa "Allah'tan korkarım!" demekle yakalayacak olanlarısınız. Ne yapıp edin ey ümmet-i Muhammed'in gençleri, ey Âsiye'ler, ey Fatıma'nın yeğenleri, Âişe'nin yeğenleri... ucuz bilmeyin kendinizi. Peygamber'inizin ümmetiyseniz, sizin kıymetiniz de odur. Sizden ilim adamları, İsrailoğulları'nın en üst makamındakilerden daha değerlidir Allah katında. Sizin şehitlik ve gaziliğiniz, bugün Allah'ın sizin için takdir buyurduğu imtihan neyse onun üzerinden olacaktır.

Bugün Ebu Cehil'in Lat, Menat ve Uzza'sı yok. Bugün Google var, Twitter-Facebook var, basın var, arkadaşların baskısı var, algı tehdidi var. Lat, Uzza, Menat gitti ama put gitmedi. Ne putçuluk ne Ebu Leheb'ler ölmedi. Putlar şekil değiştirdi, dijital oldu, sanal oldu. İnsan aynı, imtihan aynı. Dün Lat ve Uzza'yla cehenneme yuvarlandılar, bugün Twitter cehenneme yuvarlıyor. Facebook cehennem davetiyesi basıyor.

Gençler,

Dün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin karşısına gelip "Muhammed! Bu okuduğun şeyleri nereden uyduruyorsun, babalarımızın bildiği şeyler değildi bunlar!" diyorlardı. Bunu söyleyenler akılsızdı öyle mi? Şimdi ilahiyat fakültelerinde, akademik kimliği olduğu hâlde "Bu ayet aslında..." diye başlayıp "Bakara

suresindeki, bir erkeğin şahitliğine iki kadının şahitliği denktir, ayetini bir ekonomi profesörüne nasıl anlatırım...” diyenler ne demek istiyor peki? İmtihan bitmedi.

Ömründe bir tefsirden iki satır okumamış biri bile, bir Facebook sayfasında “bana göre bu ayet Kur’an’ın şurasında olmalı...” diyebilir. Ama bugünün cihadı, dipdiri kalmak ve Kur’an’ın Resûlullah’a indiği tazelik ve sadeliğine iman etmek cihadıdır. Beni böl, tank paletlerinin altında parça parça et ama Kur’an’ıma dokunma; bunu demek bugünün cihadıdır.

Bu ümmet kıyamete kadar bakidir. Bizim ömrümüz insanlığın ömrü, dinimiz de insanlığın son anına dek kalacaktır. İçimizden işe, aşa, eşe kurban gidenler olacak; bir de Üsame’ler, Enes’ler, Zeyd’ler, Ebu Hanife’ler, Ahmed bin Hanbel’ler gibi ümmet için parçalanmaya razı ama parçalamaya yanaşmayan delikanlılar kıyamete kadar var olacaktır.

Genç kardeşlerim,

Sizlere son bir şey söyleyeceğim. Bunu unutmayınız ve konuşmamın başındaki hissiyata beni sevk edenin ne olduğunu anlayınız.

Bakınız, yüz yirmi bin sahabi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme iman edip onu görerek bu dünyadan gitti. Yani Peygamber Efendimiz, yüz yirmi bin kişiyle ilk eğitimini gerçekleştirdi. İslam’ın din ve devlet olarak ilk kadrosu bunlardır.

Ancak bir şeyi unutmayın, 15 yaşından 40’a kadar olan mümin gençler, hanım kızlar, mücahit delikanlılar! İslam’ın ilk 100 müminini bulun, Kur’an’ı ezberleyenlerin ilk 100’üne, cihat edip şehit olanların ilk 100’üne, Medine’de İslam devletini kuran ilk 100’e bakın; göreceksiniz ki çoğu otuz yaşın altında ya da tüyü henüz bitmiş delikanlılar, çocuklardı.

Sizi evlendirmeye aday görmüyor olabilir anne-babalarınız. Herhangi bir yerde bakkal bile işletemezsiniz zannedebilirler. Babanız emekli maaşı kartını bile verse kullanamazsınız zannedebilir... Bu ümmetin Peygamber’inin ilk yetiştirdiği kimseler, 17 yaşındayken Resûlullah’ın elinden İslam sancağını aldılar. 61 yaşında Ebu Bekir ve 53 yaşında Ömer, 17 yaşındaki komutanın önünde diz çöktü.

Bu ümmetin insan yetiştirme, Allah’ın dinini aşılama yaşı 40 değildir. Ali’nin yaşıdır ve o da 7’dir. Ali radiyallahu anhu, Mekke’den Yemen denizine kadarki bölgenin sorumlusu olduğu zaman 30 yaşından gün almamıştı henüz. Resûlullah aleyhisselamin amca çocuğu ve damadı olmasından değil, hak ettiği için. Bedir’de de müşriklerin önüne çıkarıldığı zaman 20 yaşını yeni bitirmişti.

Ağzımızın süt koktuğunu söyleyen babalarımız, yüreğimizin iman köpürdüğünü niye söylemiyor! **Siz, toplumun sizi nereye yönlendirdiğinden önce, Allah’ın nereye davet ettiğine bakın.** Bu ümmeti Allah, yedi vasıflı insanın ümmeti olarak görüyor da birini, yüreği genç yaşta küt küt, Allah diye atan delikanlı diye tanıtmıyor mu Peygamber Efendimiz?

Gençler,

Sizi kim nasıl görürse görsün; siz Allah’ın aslanlarıdır. Peygamber aleyhisselam, Ali radiyallahu anhu “Allah’ın aslanı” dediğinde henüz 16 yaşındaydı. Sad bin ebi Vakkas 17 yaşından gün almıştı, Peygamber aleyhisselamin yanında dimdik duruyordu. Binlerce sahabi, Resûlullah’a “anam babam sana feda olsun” derken Resûlullah döndü, Sad’a; “anam babam sana feda olsun” dedi. Ve 17 yaşındaydı Sad o gün.

Eğer bugün Uhud, üniversitede ahlakını ve iffetini korumaksa; eğer bugün Bedir, senin Twitter önünde çökmemen ve onu Allah için kullanman ise; internetin seni kullanmasına izin vermeden sen interneti kullanan bir yüreklilik gösterirsen... sen bugün Resûlullah'ı Uhud'da savunan Sad bin ebi Vakkas'ın yaptığını yapıyorsun demektir. Bugün Resûlullah'ın ahlakını, sünnetini, şeriatını ve hadislerini savunuyorsun demektir. Bugün sen Sad bin ebi Vakkasın. Peygamber aleyhisselam seni bağrına basmış demektir.

Kardeşlerim,

Rabbimiz, Âdem'in ilk iki çocuğundan beri imtihan ede ede kullarını cenneti ve cehennemine alıyor. Cennetteki hiç kimse, "bana sorular kolay çıkmıştı, onun için girebildim" diyemeyecektir. Oraya bir milim adaletsizlikle girmek mümkün değil. Bilal-i Habeşî, yediği kırbaçların izini taşıyarak gelecek ama ondan daha ağırını; görüncesinin, eniştesinin, baldızının, akrabalarının "yazık etme kendine, hafızlık sonra yaparsın, önce işin olsun, sonra örtünürsün, sonra sakal bırakırsın..." kırbaçlarını yiye yiye şehir sokaklarında, üniversite amfilerinde Allahuekber diyen gençler Bilal'le aynı bedelleri ödedikleri için, aynı cihadi ve imanı ispat ettikleri için Resûlullah, Ömer, Habbab, Yasir ve Sümeyye'yle buluşacaklar inşaallah.

Cennet bedelsiz değil. Ucuz değil. Adaletsiz değil. Bizim bugün ödemek zorunda olduğumuz faturalar ve bedeller, Bilal'in Mekke sokaklarında ödediklerinin aynısıdır.

Ebu Talip neden iman etmemişti; "kadınlar arkamdan ne derler sonra... ölümden korktu da iman etti derler..." demişti. Şimdi genç kızların "düğünüm karışık olmazsa akrabalar ne der" sözü kimin sözüne benziyor? "Ey Rabbim, sen bana salih bir eş nasip et. Ben sana o gün takva göstereceğim" diyen genç kime benziyor?

Hak ve batıl, geceyle gündüzün devam ettiği gibi sürecektir. Siz hakkın delikanlıları, Resûlullah'ın evlatları! Sakın taviz vermeyin. Allah'la ve Peygamberi'yle beraber, onun şeriatına teslim olun.

Peygamber aleyhisselamı tartıştırmayın. Ashab-ı kirama dil uzatılmasını iffetiniz ve ahlakınıza itham olarak kabul edin. Ümmetimizin büyüklerini kimseyle tartışmayın.

Eğer birisi bugün büyük olduğunu düşünüyorsa, üç-beş asır sonra gelenler onu iki binli yılların İmam-ı Azam'ı olarak ansınlar. Hiç kimse şimdiden İmam-ı Azam olmasın. Hiç kimse İslam'a yeni bir boya vermeye kalkmasın.

Siz belki ellerinizle değil; ama yüreğinizin çırpınışıyla buna izin vermeyin. Allah'la beraber olduktan sonra hayat siz demeksiniz. Ümmet siz demeksiniz. Cenneti de biiznillah siz dolduracaksınız.